

Arrest

nr. 163 757 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 april 1975.

Op 7 augustus 2014 trouwt de verzoekende partij met de heer S.O., een Belgisch onderdaan.

Op 12 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer.

Op 4 mei 2015 doet de verzoekende partij afstand van de aanvraag van 12 januari 2015 en dient ze een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgisch onderdaan.

Op 30 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 4 november 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.05.2015 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voor naam: N.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 16.04.1975

Geboorteplaats: K.(...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1 ° wordt rekening gehouden met hun aarden regelmatigheid (...)'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon arbeidsovereenkomsten van K.(...) Interim voor de periode 13.04.2015 - 13.06.2015 en bijbehorende loonfiches voor de periode 13.04.2015 - 19.06.2015 voor. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 24.08.2015. Deze gegevens zijn niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Er werden echter geen bijkomende documenten voorgelegd. Op basis van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §§ 1 en 2; 40ter; 42, §1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel/vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel dat arresten van rechtscolleges geen precedentenwaarde hebben.

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat niet blijkt dat verzoekster behoorde te weten dat zij bijkomende stukken moest aanbrengen

Verzoekster vormt een gezin met dhr. O. [...], met Belgische nationaliteit, en diende een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden op grond van artikel 40ter Vw. in.

Bij de aanvraag werden door verzoekster arbeidsovereenkomsten van K.(...) Interim voorgelegd en bijhorende loonfiches, teneinde aan te tonen dat dhr. O.(...) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De aanvraag werd echter afgewezen, zeggende dat de gegevens niet langer actueel zijn, en dus niet mee in overweging zouden kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen; het kwam toe aan verzoekster haar aanvraag te actualiseren (stuk 1):

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon arbeidsovereenkomsten van K.(...) interim voor de periode 13.04.2015 - 13.06.2015 en bijbehorende loonfiches voor de periode 13.04.2015 - 19.06.2015) voor.

Echter: uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 24.08.2015. Deze gegevens zijn niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Er werden echter geen bijkomende documenten voorgelegd. Op basis van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. "

Verwerende partij verwijst aldus naar rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 222.809 van 12 maart 2013), alsof met deze rechtspraak voor eens en voor altijd, omtrent om het even welke aanvraag van een vreemdeling, vastgelegd zou zijn dat verwerende partij nooit bijkomende stukken moet opvragen.

Ten onrechte.

Het arrest waarnaar verwezen werd betrof een aanvraag van een vreemdeling voor een vergunning als 'werknemer of werkzoekende', die diende aan te tonen dat zij zich in de ene (werknemer) of de andere (werkzoekende) hoedanigheid bevond.

Verzoekster merkt aldus vooreerst op dat haar aanvraag geenszins gelijkaardig is aan het geval waarop het arrest van de Raad van State betrekking heeft.

In BELGIË geldt er overigens geenszins het principe van precedentenwerking, en dient elke zaak in concreto onderzocht te worden.

Daarnaast blijkt uit het arrest van de Raad van State dat moet blijken, minstens aannemelijk moet zijn, dat de aanvrager in kwestie in de mogelijkheid verkeerde om bijkomende stukken aan te brengen, en dat de aanvrager ook wist dat bijkomende stukken zouden moeten aangebracht worden (RvS nr. 222.809 van 12 maart 2013):

"Indien haar actuele toestand wijzigde, kwam het aan de verweerster toe om daarvan het bewijs te leveren. Het blijkt niet en de verweerster maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was

om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen."

Welnu, in casu kan niet gesteld worden dat verzoekster moest weten dat zij bijkomende stukken had moeten aanbrengen.

Van verzoekster kan enkel verwacht worden te kunnen voortgaan op de voor haar beschikbare informatie/documentatie: de wet, de raad/vraag van de loketbediende bij de stadsdiensten, of van vrienden/kennissen, en voor het publiek beschikbare informatie, zoals de website van DIENST VREEMDELINGENZAKEN zelf.

De Vreemdelingenwet zelf bevat geen definitie voor 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen', doch bepaalt enkel uitdrukkelijk met welke middelen geen rekening wordt gehouden.

Ook uit geen enkele andere voorhanden zijnde wettelijke bepaling kan een omschrijving/definitie gevonden worden van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen', of kan een lijst teruggevonden worden van welke bestaansmiddelen in aanmerking komen, of aan welke verplichtingen een aanvrager verder moet voldoen.

Op basis van deze wettelijke bepalingen kon verzoekster dan ook enkel besluiten dat de beoordeling van de bestaansmiddelen afhangt van de appreciatie van verweerder.

Verzoekster kon daarnaast vaststellen dat verweerder op zijn website aangeeft welke stukken voorgelegd moeten worden bij een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden op grond van artikel 40ter Vw.

Wanneer doorgedrukt wordt op de keuzemogelijkheid 'echtgenoot van een Belg', komt men terecht op een pagina die het volgende bevat (stuk 2):

"U legt voor:

- een letterlijk afschrift van uw geboorteakte,*
  - het bewijs van uw huwelijk met de gezinshereniger,*
- Lever bij een nieuw huwelijk ook het bewijs van de ontbinding met het vorige huwelijk of van het overlijden van de echtgenoot.*
- een kopie van de identiteitskaart van de gezinshereniger,*
  - het bewijs dat de gezinshereniger een ziekteverzekering, voldoende huisvesting en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen heeft."*

Ook hier blijkt geen omschrijving van 'stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen' opgegeven te zijn.

Op de pagina kan wel verder gelezen worden (stuk 2):

"Uw dossier is volledig.

U ontvangt een beslissing binnen 6 maanden volgend op de datum van de indiening van uw aanvraag.

Uw dossier is niet volledig.

We kunnen dan niet nagaan of u de voorwaarden voor een gezinshereniging vervult.

Het consulaat zal u dan ook aanraden uw dossier terug te nemen en te vervolledigen. U vermijdt zo onnodige kosten en, vooral, het doorsturen van uw dossier naar de Dienst Vreemdelingenzaken, met een negatief advies. "

Hieruit kan bijgevolg begrepen worden dat, indien het dossier bij het indienen (i.e. bij de stadsdiensten) volledig geacht wordt, het meteen doorgestuurd wordt aan verweerder, anderzijds wordt het terug meegegeven.

Aangezien het dossier van verzoekster werd overgemaakt aan verweerder, werd het, op basis van hetgeen op de website gelezen kan worden, klaarblijkelijk volledig bevonden.

Er kan vervolgens doorgedrukt worden op het woord 'bestaansmiddelen', en dan komt men terecht op een pagina (stuk 3), die evenmin een omschrijving van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' bevat.

De pagina vermeldt verder het (huidige) referentiebedrag, en welke bestaansmiddelen niet in aanmerking komen (zijnde een overname uit artikel 40ter Vw.).

Tenslotte wordt nog vermeld welke stukken voorgelegd moeten/kunnen voorgelegd worden om de bestaansmiddelen te bewijzen (stuk 3):

"De regelmatigheid en de stabiliteit van de inkomsten

Om ons in staat te stellen de stabiliteit en de regelmatigheid van de inkomsten te beoordelen, legt de gezinshereniger bewijsstukken voor die bij voorkeur de laatste 12 maanden dekken.

Voorbeelden:

het meest recente aanslagbiljet van de FOD Financiën

zijn loonfiches

zijn arbeidsovereenkomst

uittreksels uit bankrekening(en)

loonfiches van bedrijfsleiders (bijvoorbeeld loonfiche 281.20) zijn pensioenfiche

elk document dat een concreet beeld geeft van zijn financiële situatie (bijvoorbeeld het huurbedrag als hij huurder is, het bedrag van het alimentatiegeld dat hij ontvangt of betaalt huurbedragen die hij ontvangt als hij onroerend goed verhuurt)"

Uit de wettelijke bepalingen, alsmede uit de informatie die terug te vinden is op de website van verweerder, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat er nergens bepaald wordt dat verzoekster haar aanvraag zou moeten actualiseren.

In tegendeel. De website zegt uitdrukkelijk dat als je dossier doorgestuurd wordt naar verweerder, het volledig is.

Er kan verzoekster dan ook helemaal niet verweten worden dat zij de aanvraag niet geactualiseerd heeft omtrent de inkomenssituatie van haar echtgenoot.

Verwerende partij geeft overduidelijk een beleidslijn weer op haar website, en kan deze niet zomaar negeren.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het rechtszekerheid -en vertrouwensbeginsel, stellen dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat als een vaste gedrags -of beleidsregel van de overheid. Een door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachting moet daarom in de regel worden gehonoreerd (zie in fiscale aangelegenheden: Cass. 3 juni 2002, FJF 2003/1; Cass. 11 juni 2004, FJF nr. 2004/241; Rb. Antwerpen 8 april 2002, Fisc. Koer. 2002, 297; Rb. Brussel 6 september 2002, TFR 2003, 240; Antwerpen 13 december 2002, Fisc.Koer. 2003, 246; Bergen 5 december 2003, FJF 2004/121; SCORIELS, "Le principe de confiance légitime en matière fiscale et la jurisprudence de la Cour de Cassation", J.T. 2003, 301-310; HENDRICKX, C., *Inkomstenbelasting 2002-2004*, in *Fiscale Rechtspraakoverzichten*, Larcier, Brussel, 29)

Een beleidslijn, gemaakte afspraak of rechtmatige verwachting kan alleen voor de toekomst worden gewijzigd (cf. Antwerpen 24 december 1996, FJF 1997, 31; Antwerpen 21 november 2000, FJF 2001, 74; Rb. Brussel 12 oktober 2001, FJF 2002, 61 ; Rb. Antwerpen 24 juni 2005, Fisc. Nr. 1001/12; Brussel 22 september 2005, Fisc. Nr. 1011/12; Rb. Namen 19 april 2006, Fisc. 1032; M. DE JONCKHEERE, M. MAUS en M. DELANOTE, *Fiscale procédure*, die Keure, Brugge, 2007, 14).

Verzoekster mocht dan ook vertrouwen op de informatie die voor haar beschikbaar was.

Indien verwerende partij van oordeel was dat er bijkomende stukken vereist waren, of dat verzoekster meer informatie diende te geven over de werksituatie van haar echtgenoot, dan stond verweerder niets in de weg om deze informatie op te vragen.

Verwerende partij heeft dit echter niet gedaan.

Verwerende partij kan zich niet zomaar verschuilen achter rechtspraak van de Raad van State, die betrekking heeft op een geheel andere situatie, en waar de vreemdeling overduidelijk aan één van twee situaties te moeten voldoen.

Op basis van die rechtspraak zomaar oordelen dat verwerende partij er niet toe verplicht is bijkomende informatie op te vragen, gaat de redelijkheid te boven, en strookt geenszins met de informatie die verweerder op zijn website ter beschikking stelt.

Verwerende partij kent daarmee trouwens ook onterecht een precedentenwaarde toe aan de rechtspraak van de Raad van State.

Verwerende partij schendt dan ook het vertrouwens-/rechtszekerheidsbeginsel.

Door zijn beslissing niet te baseren op een correcte feitengaring, schendt verwerende partij bovendien de zorgvuldigheidsplicht.

Om deze redenen schendt verwerende partij daarenboven de motiveringsplicht.
Het middel is gegrond.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat geen onderzoek werd gedaan naar de individuele behoeften van het gezin waarbij verzoekster zich wenste te vervoegen.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster vormt een gezin met haar Belgische partner, dhr. O.(...).

Artikel 40bis juncto artikel 40ter Vw bepalen dat de Belg waarbij verzoekster zich wil vervoegen, moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen:

Artikel 40bis Vw:

(...)

Artikel 40ter Vw:

"(...)"

Artikel 40ter Vw vermeld welke bestaansmiddelen niet in aanmerking komen, en voor het overige bepaalt de wet enkel als voorwaarde dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn, en dat deze voorwaarde geacht wordt voldaan te zijn, indien het inkomen 120% bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dit bedrag is een referentiebedrag; DVZ dient de aanvraag niet automatisch te verwerpen indien het bedrag niet wordt behaald (zie "Bestaansmiddelen gezinshereniging", in NJW nr. 249, 2 november 2011; GWH 26 september 2013, arrest 121/2013).

Indien verwerende partij zou oordelen dat aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet voldoende aangetoond is, bepaalt artikel 42 §1, tweede lid Vw dat zij een analyse moet maken van de behoeften van de aanvragers:

"(...)"

(eigen onderlijning)

De ratio legis was dat men wil voorkomen dat de partners tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden. In de memorie van toelichting wees de Belgische regering er op dat ze hiermee wenst te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in precaire omstandigheden terechtkomen en ten laste vallen van de openbare overheden (M.-C FOGLETS, S. LUST, D. VANHEULE en Ph. DE BRUYCKER (éd.), De nieuwe Vreemdelingenwet, België in lijn met de Europese regelgeving, in Migratie en Migrantenrecht recente ontwikkelingen, die Keure, 2007, 172).

Tijdens de bespreking in de bevoegde Kamercommissie verklaarde de Minister (Kamer, OC 51 2745/001, 44):

"Deze regel wordt voorzien aangezien vastgesteld werd dat nieuwe Belgen die zelf geen of slechts marginale economische activiteiten uitoefenen, vaak hun ouders laten afreizen naar België en deze vervolgens doorverwijzen naar het OCMW".

De wetgever heeft willen voorkomen dat verwerende partij enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen (RvV nr. 134 207 van 28 november 2014).

Uw Raad oordeelde trouwens nog dat het gebruik van een referentiebedrag niet hetzelfde inhoudt als het bepalen of een betrokkene al dan niet onder de armoedegrens valt, doch enkel dat onderzocht moet worden of er in het levensonderhoud kan worden voorzien (RvV nr. 137 741 van 2 februari 2015):
"(...)"

De wetgever heeft dus zeker geen statische beoordeling ingevoerd. Het komt aan de overheid toe om een nauwgezette analyse te maken.

De wet stelt uitdrukkelijk dat het onderzoek dient (sic) gevoerd te worden, zodat het als een verplichting moet worden beschouwd. Zo oordeelde ook Uw Raad (RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014; Eigen onderlijning):
"(...)"

Kortom, artikel 42 §1 Vw. houdt de verplichting in na te gaan op basis van de individuele behoeften van het gezin waarin verzoekster zal terechtkomen, of de vereiste bestaansmiddelen aanwezig zijn om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van de openbare overheden (zie ook L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, 2016-2017).

Ondanks op grond van de motiveringsplicht moet blijken dat er aan deze behoefteanalyse werd voldaan, heeft verwerende partij geen informatie opgevraagd, noch werd er enige analyse gemaakt omtrent de behoeften zoals die blijken uit de voorgelegde stukken.

Uw Raad aanvaardde eerder reeds een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer uit de motivering geen dergelijke individuele behoefteanalyse blijkt:
"(...)".
(RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; Eigen onderlijning)
"(...)"
(RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014)
"(...)."
(RvV nr. 137 741 van 2 februari 2015)

Temeer daar in het voorgaande is uiteengezet dat de partner van verzoekster wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt, diende verwerende partij wel een behoefteanalyse te maken. Zo oordeelde Uw Raad (RvV 29 april 2015 nr. 144 431):
"(...)"

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou niet blijken dat verzoekende partij behoorde te weten dat zij bijkomende stukken moest aanbrengen. Er zou niet kunnen worden verwezen naar een arrest dd. 12.03.2013 nr. 222.809 van de Raad van State.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen juridische grondslag missen, en niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij heeft op 04.05.2015 een aanvraag van de verblijfskaart ingediend als echtgenoot van een Belgische onderdaan, in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

In casu heeft verzoekende partij allerlei stukken voorgelegd, zo ook ten einde aan te tonen dat de Belgische echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening heeft gehouden. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde expliciet als volgt:

“Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon arbeidsovereenkomsten van K.(...) Interim voor de periode 13.04.2015 — 13.06.2015 en bijbehorende loonfiches voor de periode 13.04.2015-19.08.2015) voor. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 24.08.2015. Deze gegevens zijn niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222,809 dd. 12.03.2013).

Er werden echter geen bijkomende documenten voorgelegd. Op basis van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

In casu betwist verzoekende partij niet dat de Belgische echtgenoot sedert 24.08.2015 uit dienst is bij K.(...) Interim, tewerkstelling waarop de voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches betrekking hadden. Zij bevestigt verder dat zij geen andere stukken heeft voorgelegd inzake de bestaansmiddelen van de echtgenoot.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, noch dat er geen rekening werd gehouden met de voorgelegde stukken.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen als had zij na de termijn van drie maanden vanaf de aanvraag, geen stukken meer kunnen voorleggen, uitgaan van een foutieve interpretatie van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, en niet kunnen worden aangenomen.

Geenszins volgt uit artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit dat de vreemdeling na een termijn van drie maanden vanaf het indienen van de aanvraag, geen bijkomende stukken meer kan voorleggen teneinde zijn aanvraag te actualiseren.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

“(…)”.

Integendeel houdt artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit enkel de verplichting in voor de vreemdeling om bij de aanvraag of binnen de drie maanden na de aanvraag bewijzen voor te leggen waaruit moet blijken dat voldaan wordt aan de wettelijke voorwaarden; doet dit vreemdeling dit niet, dan zal de aanvraag overeenkomstig de 3e § van artikel 52 door de burgemeester of zijn gemachtigde geweigerd worden middels een bijlage 20.

Legt de vreemdeling wel alle gevraagde bewijzen voor, dan worden deze overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, die deze stukken inhoudelijk zal beoordelen en een beslissing zal nemen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt dient de gemeente enkel na te gaan of alle noodzakelijke documenten overgemaakt werden, doch dient de gemeente de documenten geenszins inhoudelijk te controleren. Dit is de taak van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

In zoverre de situatie van de vreemdeling of de referentiepersoon evenwel verandert, gegeven waarvan deze uiteraard niet onkundig kan zijn, en dit relevant is in het kader van de beoordeling van de voorwaarden om tot verblijf te worden toegelaten, dan behoort het vanzelfsprekend toe aan de vreemdeling om de aanvraag te actualiseren.

Hoewel dit niet in de wet zou zijn bepaald of op de website zou zijn ingevoegd, dient verweerder op te merken dat dit gegeven kadert in de zorgvuldigheidsplicht van de aanvrager.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mocht daarbij ook verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State teneinde zijn standpunt uiteen te zetten. Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij als dat deze rechtspraak niet op eenzelfde soort bestreden beslissing betrekking zou hebben (doch volgens verweerder wel degelijk naar analogie van toepassing is) terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de aangevoerde rechtsregels of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De gemachtigde van de staatssecretaris dient op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing na te gaan of voldaan is aan alle wettelijke voorwaarden.

De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust ontegensprekelijk bij de vreemdeling, en het komt aan de vreemdeling toe om zijn aanvraag te actualiseren.

Verweerder benadrukt dienomtrent nog dat het vaststaande rechtspraak van de Raad van State uitmaakt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (zie o.m. RvS nr. 222.809 van 12 maart 2013, <http://www.raadvst-consetat.be>).

Dit blijkt ook uit recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke specifiek betrekking heeft op een soortgelijke situatie waarbij nopens de referentiepersoon enkel stukken werden voorgelegd inzake een tewerkstelling die op het ogenblik dat de beslissing genomen werd, reeds beëindigd was:

"(...)" (R.v.V. nr. 149 749 van 16 juli 2015, www.rvv-ccce.be, markering toegevoegd)

Zie ook:

"(...)" (R.v.V. nr. 150 618 van 11 augustus 2015, www.rvv-ccce.be)

In casu heeft verzoekende partij haar aanvraag van de verblijfskaart ingediend, en hierbij reeds allerlei stukken voorgelegd.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing genomen op 30.10.2015, en heeft hierbij vastgesteld dat de voorgelegde loonfiches en arbeidsovereenkomst betrekking hadden op een

tewerkstelling die inmiddels reeds beëindigd was op 24.08.2015, en er geen andere stukken zijn voorgelegd.

De verzoekende partij was zodoende duidelijk in de mogelijkheid om, gelet op de beëindiging van de tewerkstelling waarvan zij stukken had voorgelegd in het kader van haar bewijslast om aan te tonen dat voldaan is aan de voorwaarden bedoeld in artikel 40ter van de wet, bijkomende stukken voor te leggen.

Geenszins houdt het zorgvuldigheidsbeginsel de verplichting in voor de gemachtigde van de staatssecretaris om, wanneer blijkt dat de door de vreemdeling voorgelegde stukken niet meer actueel zijn, zelf bijkomende inlichtingen op te vragen bij de vreemdeling. Het komt integendeel aan de vreemdeling zelf toe om zijn aanvraag te actualiseren, zoals ook bevestigd werd door de Raad van State (arrest van 12.03.2013):

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen.

Ook in casu diende verzoekende partij aan te tonen dat voldaan was aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waaronder de vereiste inzake het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door de referentiepersoon, en diende zij ingevolge de beëindiging van de tewerkstelling waarvan stukken voorgelegd waren in het kader van haar aanvraag, deze zelf te actualiseren zonder dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting had bijkomende stukken op te vragen.

Het betoog van verzoekende partij faalt in rechte.

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat het verzoekende partij vrij staat om een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart in te dienen, in zoverre zij meent dat aan alle wettelijke voorwaarden hiertoe voldaan is.

Waar verzoekende partij in een tweede onderdeel nog voorhoudt dat er een behoefteanalyse had moeten gebeuren, gaat zij eraan voorbij dat een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende.

In casu heeft de gemachtigde geen bestaansmiddelen in aanmerking kunnen nemen, zodat er ook geen behoefteanalyse kon noch moest gebeuren.

Zie ook:

"(...)" (R.v.V. nr. 150 618 van 11 augustus 2015, www.rvv-cce.be)

"(...)." (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

"(...)." (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

"(...)" (R.v.V. nr. 125 604 dd. 13.06.2014, <http://www.rvv-cce.be>).

De Raad van State heeft zich hierover tevens uitgesproken in een arrest nr. 223.807 van 11 juni 2013:

"(...)"

Vrij vertaald :

"Overwegende dat voortvloeit uit artikel 40 ter Vreemdelingenwet dat de Belgische onderdaan die zich wil laten vervoegen door zijn Belgische echtgenoot dient aan te tonen over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, andere dan diegene die worden voorzien door de aanvullende bijstandsstelsels, en dat aan deze voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie ; dat voortvloeit uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, dat het feit dat niet wordt voldaan aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, niet ipso facto betekent dat de vreemdeling geen recht kan uitoefenen op gezinshereniging, aangezien dit bedrag slechts een referentiebedrag is, en dat de wetgever in dat geval heeft voorzien in een procedure gerelateerd aan de

voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor een specifiek gezin waarvan de inkomsten lager liggen dan het referentiebedrag voorzien bij wet, teneinde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden ; dat dit de doelstelling is van artikel 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat in casu, na te hebben vastgesteld dat de onderdaan die het recht op gezinshereniging opent enkel beschikt over een uitkering van het OCMW, hetgeen betekent dat hij elke vorm van bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40 ter, alinea 2, Vreemdelingenwet, ontbeert, aangezien de inkomsten afkomstig van het sociale bijstandstelsel uitdrukkelijk worden uitgesloten, bestaat er geen reden om na te gaan op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, aangezien de bestaansmiddelen onbestaande zijn en manifest ontoereikend om te vermijden dat de echtgenoot/vreemdeling op zijn beurt ten laste zou vallen van de Belgische overheid ;”

De theoretische uiteenzetting van verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de gedegen en correcte motieven van de bestreden beslissing.

De beschouwingen van verzoekende partij missen elke grondslag, en kunnen niet worden aangenomen. De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3 Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden en artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet voor het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij geeft ook de feitelijke overwegingen in de bestreden beslissing weer. Zo stellen zij dat de voorgelegde stukken inzake de bestaansmiddelen niet meer actueel zijn en dat hierdoor er geen rekening gehouden mee kan worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verwerende partij stelt vast dat er geen andere stukken omtrent de bestaansmiddelen zijn neergelegd. De verwerende partij kan dan ook niet beoordelen of de Belgische referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1 Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° *juncto* artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat de neergelegde stukken inzake de bestaansmiddelen niet als actueel beschouwd kunnen worden en dat zij daardoor geen beoordeling kan maken over de bestaansmiddelen. De verwerende partij stelt daarnaast vast dat er geen andere stukken zijn neergelegd.

Uit onderzoek van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten had neergelegd inzake de bestaansmiddelen bij de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie *d.d.* 16 januari 2015:

- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 22 april 2015, ten belope van 495,05 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 29 april 2015, ten belope van 498,64 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 6 mei 2015, ten belope van 366,72 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 13 mei 2015, ten belope van 495,05 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 20 mei 2015, ten belope van 314,99 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 28 mei 2015, ten belope van 467,15 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 3 juni 2015, ten belope van 463,42 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 10 juni 2015, ten belope van 450,68 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 17 juni 2015, ten belope van 490,68 euro
- Loonbrief K. Interim, *d.d.* 24 juni 2015, ten belope van 363,14 euro
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 13 april – 17 april 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 18 april 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 20 april – 24 april 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 25 april 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 27 april – 30 april 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 1 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 4 mei – 8 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 9 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 11 mei – 13 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 14 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 18 mei – 22 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 25 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 23 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 26 mei – 29 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 30 mei 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 1 juni – 5 juni 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 6 juni 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 8 juni – 12 juni 2015
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid K. Interim, 13 juni 2015

De verzoekende partij betwist niet dat dit de enige documenten zijn die zij heeft neergelegd. Evenmin betwist ze dat haar echtgenoot op het moment van de bestreden beslissing niet meer tewerkgesteld is. Zij stelt echter dat zij niet gevraagd werd om haar aanvraag te actualiseren en dat zij ook geen weet had dat een actualisatie nodig was. Zij betoogt dat haar dossier volledig was.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19*ter* van 4 mei 2015 die door haar werd ondertekend. Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet vereist, zoals *supra* aangegeven, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19*ter* blijkt dat de verzoekende partij op 3 november 2015 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. In de bestreden beslissing van 30 oktober 2015 wordt terecht gesteld dat de Belgische referentiepersoon sinds 24 augustus 2015 niet meer tewerkgesteld is bij zijn werkgever. Voormeld gegeven wordt niet betwist of weerlegd door de verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat de verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing bij een andere werkgever tewerkgesteld was. Bijgevolg was de Belgische referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing reeds meer dan twee maanden niet meer tewerkgesteld. Voorts dateert de laatste loonfiche van 24 juni 2015. Dit wordt ook niet betwist door de verzoekende partij. Uit de voorgelegde bewijzen kan geenszins vastgesteld worden wat de inkomsten van de referentiepersoon zijn na 24 juni 2015. Dit wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Het komt

de Raad niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig voor dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd. Nergens uit de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de verwerende partij het gegeven of de Belgische referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beoordelen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

De Raad wijst er voorts op dat de bewijslast *in casu* bij de verzoekende partij ligt. De voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moeten voldaan zijn om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie te bekomen, en de bewijslast hiervan ligt in de eerste plaats bij de verzoekende partij. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet: “Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen (...)” en uit artikel 52, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit):

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat op de website van de ‘Dienst Vreemdelingenzaken’ staat geschreven dat een dossier volledig is, en waaruit de verzoekende partij afleidt dat het dossier niet geactualiseerd moet worden wanneer het doorgestuurd wordt naar de verwerende partij, wijst de Raad op artikel 52, §3 en §4, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.”

Indien de verzoekende partij alle vereiste documenten neerlegt, zal het gemeentebestuur de aanvraag overmaken aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Dit betekent niet dat de verwerende partij moet onderzoeken of de voorgelegde documenten ook werkelijk bewijzen dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon aan alle voorwaarden voldoen. Het gemeentebestuur maakt geen oordeel over de neergelegde stukken. Het gemeentebestuur stelt gewoon vast dat de vereiste stukken zijn neergelegd en maakt deze dan over aan de verwerende partij. Het gegeven of de Belgische referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet door de verwerende partij beoordeeld worden op het ogenblik van het onderzoek.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. *In casu* heeft de verzoekende partij dit nagelaten. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon, niet langer actueel waren op het moment dat de bestreden beslissing ging genomen worden. De

verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend als echtgenoot van een Belg en zij was er dus toe gehouden aan te tonen dat zij aan de voorwaarden van artikel 40bis *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet voldeed om de gevraagde verblijfskaart te krijgen. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een arrest van de Raad van State, waarvan de verzoekende partij terecht stelt dat arresten geen precedentenwerking hebben in het continentaal stelsel, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en kan op zich niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het voorgaande blijkt immers dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat er niet aangetoond werd dat de referentiepersoon *“Op basis van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”*.

2.1.3.2 Nu de verzoekende partij er niet in slaagt het motief te weerleggen dat de verwerende partij op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht heeft op de precieze aard en het nettobedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, wordt niet ingezien waarom de verwerende partij een behoeftanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoekende partij, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad, blijkt er – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot de arresten van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3 Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4 Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij geen afwijkende verwachtingen gecreëerd heeft via de website van de ‘Dienst Vreemdelingenzaken’. Bijgevolg maakt de verzoekende partij een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld. Het beroep wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS